

Arrest

nr. 213 005 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XM. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2017 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op van drie jaar.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

*(...) Aan de Heer
naam: L.
voornaam: M. T.*

geboortedatum: 28,02,1982
geboorteplaats: Ndangan
nationaliteit: Senegal

In voorkomend geval, ALIAS: M. T., L.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §t tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 07.02.2012, bijlage 13 dd 17.11.2014, 30.12.2016), ter kennis gegeven op 07.02.2012, 25.11.2014 en op 30.12.2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De asielaanvraag, die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Op 16.11.2016 deed betrokkene te Etterbeek een melding van voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdane (E. M., *11.11.1958) die 24 jaar ouder is. Aan betrokkene werd op 30.12.2016 in het kader van het onderzoek betreffende het huwelijk een bevel om uiterlijk op 29.01.2017 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 30.12.2016) betekend.

Op 21.02.2017 weigerde de gemeente Etterbeek dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brussel (dd 21.02.2017), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 15 van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008, van de artikelen 74/11, § 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de motiveringsplicht. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

“La décision attaquée a pour objet d’interdire à Monsieur L. l’entrée sur le territoire du Royaume ainsi que sur le territoire des Etats Schengen durant une période 3 ans aux motifs qu’il n’a pas obtempéré à plusieurs décisions d’éloignement qui lui ont été notifiées respectivement le 7 février 2012, le 25 novembre 2014 et le 30 décembre 2016, 3 novembre 2014 et le 5 octobre 2015 et qu’il aurait entamé une procédure de mariage avec une dame de 24 ans son aînée.

L’article 74/11 §1er précise « la durée de l’interdiction d’entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

L’article 74/11 §2, alinéa 2, « le ministre ou son délégué peut s’abstenir d’imposer une interdiction d’entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

L’article 74/13 stipule « Lors de la prise d’une décision d’éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l’intérêt supérieur de l’enfant, de la vie familiale, et de l’état de santé du ressortissant d’un pays tiers concerné »

Pour remplir cette obligation, la partie adverse doit donner l’occasion à la partie requérante de faire valoir ses observations avant de prendre une décision d’interdiction d’entrée de 3 ans !

Or, en l’espèce, cela n’a pas été réalisé. Le requérant n’a pas été entendu préalablement à la prise de décision par l’Office des Etrangers et n’a donc pas été en mesure de faire utilement valoir ses observations quant à sa situation en Belgique.

En l’espèce, la partie adverse n’a nullement tenu compte de la situation concrète du requérant.

Si effectivement, la partie adverse a retracé le parcours de Monsieur L. depuis son arrivée sur le territoire du Royaume et a mentionné son projet de mariage avec Madame E., elle n’a, en revanche, nullement pris en considération le fait qu’une citation en mainlevée était en cours contre l’opposition de mariage ainsi faite par l’Officier de l’Etat Civil d’Etterbeek.

La partie adverse ne peut ainsi préjuger de ce que le Tribunal de la Famille décidera dans le cadre de ce mariage.

La partie adverse a adopté une motivation stéréotypée; le motif allégué par la partie adverse relève plus d’une position de principe déduite d’un arrêt du Conseil d’Etat et non de l’appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande. (CE, Arrêt n° 99287 du 20 mars 2013)

Le droit d’être entendu est considéré par le Conseil d’Etat comme un principe de bonne administration mis en œuvre pour autant qu’il s’agisse d’une mesure individuelle prise par l’autorité qui affecte gravement les intérêts du destinataire et que cette mesure soit basée sur le comportement personnel de l’intéressé. (M. Lys, « les conséquences de la violation du droit d’être entendu sur la légalité d’une mesure d’interdiction d’entrée » Newsletter EDEM, septembre 2014) (CCE, 27 août 2014, arrêt n° 128.272)

Le Conseil d’Etat rappelle que le droit pour toute personne d’être entendue est un principe général de droit de l’Union.

« Dès que l’interdiction d’entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l’ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendu a impliqué que le

requérant l'invitait à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter. Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par le requérant car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'OQT et non à propos de l'interdiction d'entrée. » (CE, 15 décembre 2015, n° 233257)

Or, la partie adverse n'a nullement tenu compte de ces éléments dans la décision querellée.

Lorsque la partie adverse est à l'initiative d'une mesure contraignante à l'égard du requérant, elle se doit de l'entendre préalablement et de l'interroger quant aux éventuels éléments qui pourraient être importants dans la mise en balance des intérêts. (RVV, arrêt n° 153.911, du 5 octobre 2015)

Si la partie adverse avait entendu le requérant comme il se doit, elle aurait su que Monsieur L. a développé une vie privée sur le territoire.

Le requérant a incontestablement développé une vie privée, sociale et 'professionnelle' en Belgique.

Partant, il y a violation du principe du droit d'être entendu.

La partie adverse a ainsi manqué à son devoir de motivation, de minutie.

Aussi, les motifs ainsi avancés par la partie adverse dans la décision querellée apparaissent totalement inexacts pour certains et totalement passe-partout pour d'autres et ne remplissent dès lors pas les exigences posées par les dispositions de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Pour rappel : l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs – de droit et de fait – qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation. (J. Jaumotte, Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative, in Le Conseil d'Etat de Belgique cinquante ans après sa création, p.636 à 638)

La partie adverse a dès lors failli à son obligation de motivation formelle.

Par conséquent, la décision querellée doit être annulée.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en ze inhoudelijk betwist. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook voldaan. Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 5 en 15 van Richtlijn 2008/115/EG schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, moet vooreerst worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45) hetgeen de verzoeker ook aanvoert. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de voormelde richtlijn 2008/115/EG en een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* de verwerende partij – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren

of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de politiediensten de verzoekende partij bij zijn interceptie op 30 december 2016 hebben gehoord omtrent zijn onregelmatig verblijf, alsook omtrent het vermoeden van voornemen tot schijnhuwelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de hem toen geboden mogelijkheden niet zouden volstaan in het licht van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de gemachtigde wel degelijk het voorgenomen huwelijk met mevrouw E. heeft in rekening genomen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij haar gehoor melding had kunnen maken een beroep te zullen instellen tegen de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking, merkt de Raad op dat de gemachtigde niet verplicht is het resultaat van het beroep af te wachten, doch een eigen standpunt kan innemen omtrent het gezinsleven. In casu heeft de gemachtigde geoordeeld dat het negatief advies van het parket een contra-indicatie inhoudt van het gezinsleven en aanvaardt de gemachtigde het gezinsleven niet. De Raad ziet niet hoe de vermelding van het instellen van een beroep tegen het negatief advies van het parket tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

Waar de verzoekende partij het verder heeft over zijn privé-, sociaal, en professioneel leven in België waarmee volgens haar de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit privé-, sociaal, en professioneel leven in België op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. De verzoekende partij beperkt zich in deze tot een loutere bewering.

Een schending van artikel 41 van het Handvest noch een schending van het hoorrecht als beginsel van het Unierecht kunnen derhalve worden vastgesteld.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

« La décision querellée porte atteinte au droit de Monsieur L. de poursuivre une vie privée et familiale sur le territoire du Royaume puisqu'elle lui en interdit l'entrée pendant 3 ans.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte et n'a pas effectué, avant de prendre pareille décision, un examen rigoureux de la cause, en fonction des circonstances dont elle a connaissance ou devrait avoir connaissance.

La partie adverse se contente de mentionner que si l'on ne peut forcer Madame E. à quitter le territoire du Royaume, il lui est néanmoins loisible de suivre volontairement Monsieur L. au Sénégal.

L'obligation ainsi démesurée infligée au requérant par la partie adverse contraint celui-ci à suspendre sa relation établie avec sa future épouse et porte atteinte au droit au respect de sa vie familiale. (voir en ce sens CE Arrêt n° 101.183 du 26 novembre 2001)

Comme le précisent maints arrêts de la Cour Européenne de Justice « les liens entre les membres de famille et les chances de regroupement réussi se trouvent affaiblis par la force des choses si l'on dresse des obstacles empêchant des rencontres faciles et régulières entre les intéressés » (arrêt Covezzi et Morselli par 126, dans Van Drooghenbroeck S., Les dossiers du Journal des Tribunaux, 57, Le droit au respect de la vie privée et familiale du domicile et de la correspondance, pp 56-57, Editions Larcier)

Le Conseil d'Etat avait déjà précisé dans son arrêt en suspension du 16 mai 2003 (n° 119.501) « que le requérant peut revendiquer le droit au respect de sa vie privée, au sens de l'article 8 de la CEDH ; qu'en effet, il résulte des pièces produites dans le cadre de sa demande de régularisation, et notamment, de la longueur de son séjour en Belgique, mise en exergue par le secrétariat de la commission de régularisation, de sa relation affective durable avec une ressortissante belge, de son intérêt pour la politique belge et des emplois, fussent-ils précaires, qu'il a exercés, qu'il a, depuis son arrivée en Belgique, tissé de réels liens sociaux, contrairement à ce qu'affirme la partie adverse dans sa première décision attaquée ; que selon la jurisprudence de la Commission et de la Cour européennes des droits de l'homme, la notion de vie privée peut prendre le relais de celle de vie familiale lorsque des liens juridiques indispensables à celle-ci font défaut, mais qu'il existe entre deux ou plusieurs personnes des relations de fait très étroites qui ont établi une situation analogue ou comparable et englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel ;

Que l'article 8 de la CEDH n'interdit pas à l'autorité de prendre une mesure qui, comme celles qui font l'objet du recours, a pour effet l'éloignement de l'étranger du territoire ; que toutefois, lorsque, comme en l'espèce, l'éloignement constitue une ingérence dans la vie privée de l'intéressé, celle-ci n'est possible que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, entre autres, à la défense de l'ordre public et à la prévention des infractions pénales ; que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur le besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'éloignement qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée ; que la décision querellée est muette sur ce point ; qu'en effet, si il vise l'avis favorable du secrétariat de la Commission de régularisation et indique les raisons pour lesquelles il s'en écarte, le ministre de l'Intérieur s'est borné à appréhender la relation du requérant avec la dame ... sous l'angle du respect de la vie familiale, qu'il a, à juste titre exclue, mais nullement sous l'angle de la vie privée du requérant ; que la partie adverse ne prétend d'ailleurs pas que l'éloignement du requérant serait nécessaire notamment à la défense de l'ordre public et à la prévention des infractions pénales..."

Il ne fait aucun doute qu'il existe bel et bien des relations de fait étroites entre les parties comparables à des liens de vie familiale ; les parties souhaitent par dessus tout contracter mariage.

La partie adverse n'a pas eu égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts du requérant.

Il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux.

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaquim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

En l'espèce, la partie adverse n'a pas traité cette demande de manière individuelle et de manière spécifique alors même que toutes les données propres au cas lui ont été communiquées par ailleurs ou auraient pu être précisées davantage si Monsieur L. avait été entendu.

Ce faisant, la décision viole la disposition de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse ne procède pas à un examen attentif et sérieux de la situation ni ne réalise de mise en balance des intérêts en présence.

« Que la partie adverse ne pouvait ignorer qu'il existait des risques que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant l'Etat belge, à

savoir, l'article 3 de la CEDH et l'article 8 de la CEDH. Il lui incombait donc, à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence... »

L'acte attaqué est pris en violation des dispositions reprises au moyen et doit, par conséquent, être annulé."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij betoogt in haar tweede middel dat verwerende partij niet op afdoende wijze heeft rekening gehouden met haar privé- en familielevens bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval. De verwerende partij vergenoegt zich er volgens de verzoekende partij mee aan te halen dat, ook al kan men mevrouw E. niet dwingen het grondgebied van het Rijk te verlaten, zij niettemin vrijwillig de verzoekende partij kan volgen naar Senegal. De verzoekende partij vervolgt dat er geen twijfel bestaat over het feit dat er sprake is van een familielevens, of minstens banden die vergelijkbaar zijn met familiebanden. De verzoekende partij en haar partner willen immers trouwen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familielevens is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk. Ook een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners kan onder het begrip "gezinsleven" vallen (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing motiveert dat, ook al kan men mevrouw E. niet dwingen het grondgebied van het Rijk te verlaten, zij niettemin vrijwillig de verzoekende partij kan volgen naar Senegal. Dit onderdeel van het tweede middel mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden akte een omstandige motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij:

"Op 16.11.2016 deed betrokkene te Etterbeek een melding van voorgenomen huwelijk met een Belgische onderdane (E. M., *11.11.1958) die 24 jaar ouder is. Aan betrokkene werd op 30.12.2016 in het kader van het onderzoek betreffende het huwelijk een bevel om uiterlijk op 29.01.2017 het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 30.12.2016) betekend.

Op 21.02.2017 weigerde de gemeente Etterbeek dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Brussel (dd 21.02.2017), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt"

Uit de motieven blijkt dat de gemachtigde in hooforde het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 21 februari 2017 besloot tot de weigering van de huwelijksvoltrekking. Deze weigering was gestoeld op het negatief advies van het parket te Brussel van diezelfde dag waarin werd vastgesteld dat de verzoeker een huwelijk wenste aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand is gestoeld op artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt:

"De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert het huwelijk te voltrekken wanneer blijkt dat niet is voldaan aan de hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan, of indien hij van oordeel is dat de voltrekking in strijd is met de beginselen van de openbare orde.

Indien er een ernstig vermoeden bestaat dat niet is voldaan aan de in het vorige lid gestelde voorwaarden kan de ambtenaar van de burgerlijke stand de voltrekking van het huwelijk uitstellen, na eventueel het advies van de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de verzoekers voornemens zijn te huwen te hebben ingewonnen, gedurende ten hoogste twee maanden vanaf de door belanghebbende partijen vooropgestelde huwelijksdatum, teneinde bijkomend onderzoek te verrichten. De procureur des Konings kan deze termijn verlengen met een periode van hoogstens drie maanden. In dat geval geeft hij daarvan kennis aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die de belanghebbende partijen ervan in kennis stelt.

Indien hij binnen de in vorig lid gestelde termijn nog geen definitieve beslissing heeft genomen, dient de ambtenaar van de burgerlijke stand onverwijld het huwelijk te voltrekken, zelfs in die gevallen waar de in artikel 165, § 3 bedoelde termijn van zes maanden reeds is verstreken.

In geval van een weigering zoals bedoeld in het eerste lid, brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis van de belanghebbende partijen.

Tezelfdertijd wordt een afschrift hiervan, samen met een kopie van alle nuttige documenten, overgezonden aan de procureur des Konings van het gerechtelijk arrondissement waarin de weigering plaatsvond en aan de Dienst Vreemdelingenzaken, in geval zijn beslissing gemotiveerd is op basis van artikel 146bis.

Indien één van de aanstaande echtgenoten of beiden op de dag van de weigering hun inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister of hun actuele verblijfplaats niet hebben binnen de gemeente, wordt de weigeringsbeslissing tevens onmiddellijk ter kennis gebracht van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente van inschrijving in een van deze registers of van de actuele verblijfplaats in België van deze aanstaande echtgenoot of echtgenoten.

Tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken, kan door belanghebbende partijen binnen de maand (na de kennisgeving van zijn beslissing) beroep worden aangetekend bij de familierechtbank."

Uit de stukken van het administratief dossier, met name de aangetekende brief van 21 februari 2017 vanwege de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, blijkt dat deze ambtenaar zich steunt op het negatief advies van de procureur des Konings te Brussel en dat dit negatief advies integraal en tezamen met de weigering van de huwelijksvoltrekking aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht.

Ook dit negatief advies en de processen-verbaal van verhoor die door de politiediensten werden afgenomen op kantschrift van de procureur des Konings bevinden zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt onder meer dat de verzoekende partij en mevrouw E. niet het bed delen en dat de verzoekende partij op de grond slaapt op een matras, dat de verzoekende partij en mevrouw E. nooit naar buiten treden als koppel, dat zij 24 jaar in leeftijd verschillen, dat mevrouw sociaal geheel geïsoleerd leeft na het overlijden van haar vorige partner en dat zij zware alcoholproblemen heeft, dat de verzoekende partij tijdens zijn verhoor geen amoureuze gevoelens ten aanzien van mevrouw E. lijkt te veruitwendigen, dat de verzoekende partij nog na het aangaan van de vermeende relatie met mevrouw E. ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf homoseksueel te zijn, dat beiden geheel onduidelijke verklaringen afleggen omtrent het religieus huwelijk in Senegal dat per telefoon zou zijn voltrokken doch waarvan zij geen enkel document kunnen voorleggen, dat ze geen enkele gemeenschappelijke bezigheid hebben en dat de verzoekende partij verklaart samen te wonen met mevrouw E. sedert mei 2016 terwijl mevrouw E. verklaart samen te wonen sinds oktober 2016.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, gebaseerd op een omstandig negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Uit bovenstaande elementen blijkt dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU